

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Gerson, Julius Christian.; af Julius.

Titel | Title:

Digte for Børn

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : forlagt af H. C. Klein, 1845

Fysiske størrelse | Physical extent:

64 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Person

Printed for C. Carr.
1845.

Særlig til S. P. Gerson
53.-278.

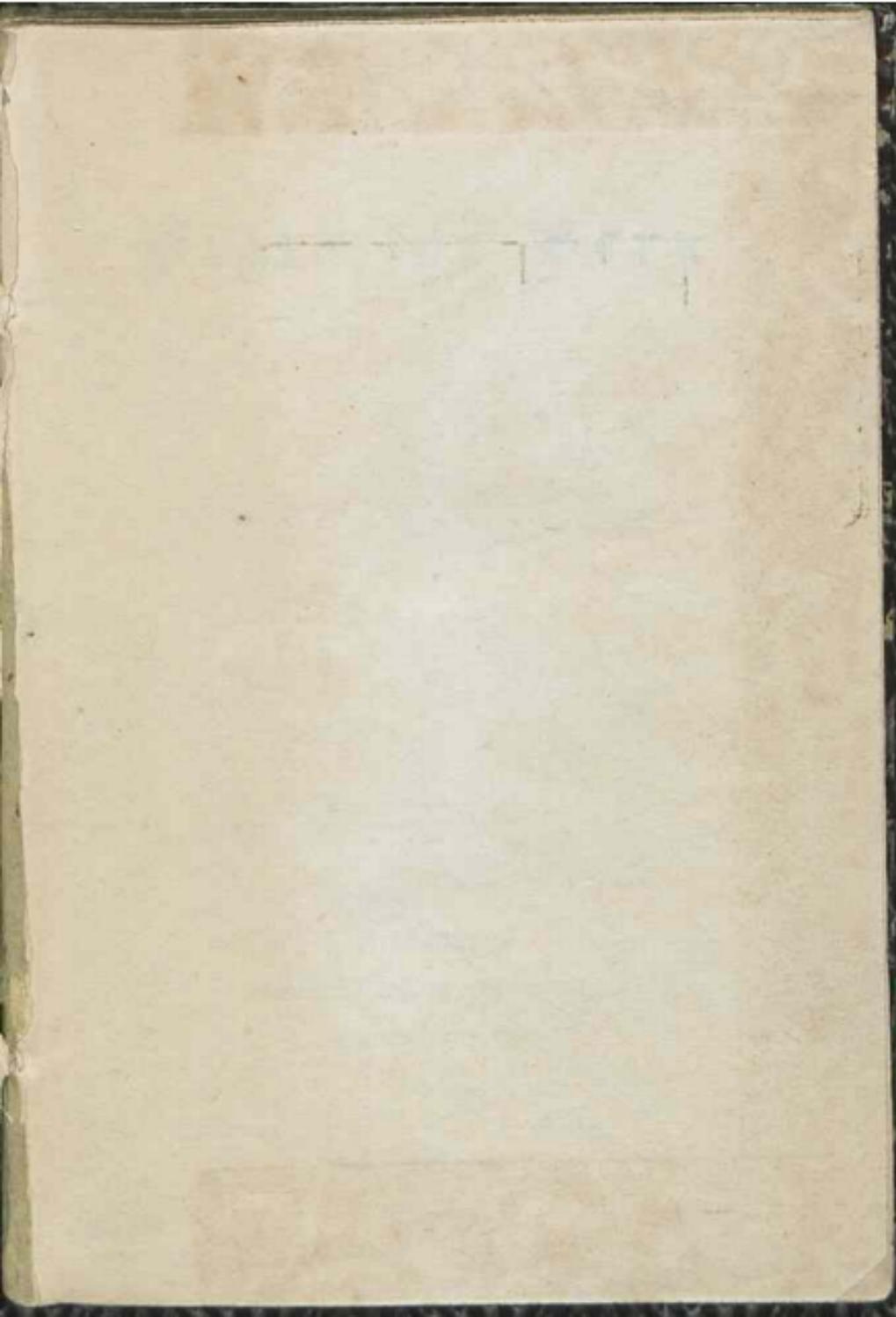
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 05633 4

Rex/3

Digte for Barn

af

J u l i u s.

Kjøbenhavn.

Borlagt af H. C. Klein.

Trykt hos Louis Klein.

1845.

Indhold.

	Side
Den testende Frelser.....	6
Morgen sang	7
Nattergalen	9
Til Fuglen	11
Trompeblæseren	13
Manden i Maanen	14
Øvnsald	15
Den første Mand	16
Manden med Træbenet	17
Faderkærlighed	18
Til vor Herre om Winteren	20
Hinden	21
Dremmen	22
Solnedgang	24
Ønslet	25
Alfred tille	27
Det eonsomme Tax	29
Sommeraften	30
Moderøs Fødselsdag	32

Njærenben	34
Morgenbøn	35
Resentraet	36
Ryttaarsdagen	38
Gjernar	40
Gælgekonen	42
Gfibet i Sterm	44
Pindse	46
Tuul	47
Mit Fædreland	49
Frælden	51
De to Blæde	54
Solformørketjen	55
Gyttten og Venen	56
Lugtemanden	59
Englen	61
Moderens manlet	63

Den trostende Frelser.

Da Frelseren vandrede synligt
Blandt Menneskets Børn paa Jord,
Og bragte de vildfarne Skarer
Det Livet bringende Ord;

Da saae han en Dag som han vandred
Alene, hvor Kedron flod,
Et grædende Barn, paa hvis Pande
Man læste en tidlig Død.

Han boied sig ned over Barnet,
Han løfted det op til sin Barm,
Han kyssed dets kolde Læber
Og aandede Kinden varm.

Han talede Trost i dets Dre,
Han talede kjærlige Ord,
Og den, som var nær ved Graven,
Blev siden munter og stor. —

Nu sees ingen Frelser paa Jorden;
Men der, hvor et Barn lider Savn,
Der er han usynligt tilstede
Og trykker det mildt i sin Favn.

Morgensang.

Nu vaagne alle Blomster,
God Morgen og Guds Fred!
Nu vaagne alle Blomster
I Mark og Bed.

De hilse paa vor Herre:
Hav Tak for Fred og Tro!
De hilse paa vor Herre
Med ydmvg Tro.

De aabne deres Hjerte
For Solens milde Glands,
De aabne deres Hjerte
Og deres Sands.

O, hør os, kjære Skaber,
Vi Børn, vi gaae i Blomsters Sted.
O, hør os, kjære Skaber,
Vi bede med!

Mattergalen.

Hvor det klinger smukt fra Busken,
Jeg vil lytte stille til!
Hvilke Toner! Er det ikke
Mattergalens Floitespil?
Tirrilli o. s. v.

Jeg kan kjende alle Toner,
Det er dem, som Moder sang.
Maar hun kjærligt sad og vugged
Mig i Sovn saa mangen Gang.
Tirrilli o. s. v.

Det er dem, jeg hørte lyde,
Naar jeg leged og var fro;
Gjerne dandsed jeg om Busken,
Men jeg styrrer vel dens No.
Tirrilli o. s. v.

Sig mig, kjender Du den Søster,
Som Dig hilser paa sin Gang,
Kjære Nattergal i Busken,
Saa fortæl det i Din Sang.
Tirrilli o. s. v.

Til Fuglen.

Lille Fugl, som flagrer
Fløitende afsted,
Vil Du ikke tage
Mig paa Flugten med.

Over Bjerg og Dale
Og den store By,
Flyve med mig opad
Mod den lette Sky.

Flyve med mig opad
Fra den travle Jord,
Flyve til de Steder,
Hvor vor Herre boer.

Lille Fugl, o frygt ei,
At jeg ikke kan
Flyve med Dig opad
Over Bjerg og Strand.

Har jeg end ei Vinger,
Gaaer det op til Gud,
Tro mig, kjære Fugl, saa
Vore de nok ud.

Trompetblæseren.

Imorges gik jeg ad Skoven til;
Der skulde I kun have seet —
Bud Skovhuset sad der en lille Dreng
Og blæste i Trompet.

Hans Troie var lappet, hans Vest forslidt,
Han havde bare Been,
Han saae ret saa bleg, saa lidende ud,
At det kunde røre en Steen.

Det funde man see ved det første Blik,
Han havde lidt megen Nod,
Og otte Aar fun, den stakkels Dreng
Han blæste Trompet for Brod.

Manden i Maanen.

Der boer en Mand i Maanen,
En underlig, vanskabt Gen,
Han har et forskrækkeligt Hoved
Og han har slet ingen Been.

Hans Mund er saa stor, at en Kæmpe
Kan ligge derinde gjemt,
Men tale, det kan han ikke,
Og det maa dog være slemt.

Han stirrer de Nætter lange
Paa Stjernernes gyldne Skin,
Og stundom saa synes det næsten
Som Taarer fugted hans Kind.

Der boer en Mand i Maanen,
Han klæder den slet ikke godt,
Og dog kan man ei lade være
At længes mod ham saa smaat.

Løvfald.

Svunden er den friske Sommer,
Skydælt er den milde Luft,
Løvet falder, Vintren kommer,
Knuser Blomsten og dens Duft.

Tung om Hjertet Skoven sulker
Over hvert et Blad, som dør,
Og den kolde Grav sig lukker
Over det, som smilte før.

Jeg er ung som disse Blade,
Og min Sommertid er fort; —
Maatte jeg, min Gud, ei lade
Den unnyttet svinde bort!

Den største Mand.

En lille Nisse reiste
Med Extrapest fra Land til Land,
Hans Agt det var at hilse
Paa Verdens største Mand.

Han kom til Stormogulen
Og der hvor Kæmpekaalen groer,
Men mellem alle Kæmper
Ham tyktes Ingen stor.

Da gik han hen til Haver,
Og stirred i det klare Vand; —
Han smilte, thi nu havde
Han seet den største Mand.

Manden med Træbenet.

Guldmaanen skinner saa deiligt,
Og Søen blinker som Guld,
Der sidder en Mand med et Træbeen,
Han seer paa sin Hattepus.

Han seer paa dens hullede Kanter,
Paa Kjolens pjaltede Flig.
Han tænker: Hvor jeg dog er fattig
Og Gud uendelig riig.

Han tænker: Hvor jeg dog er fattig! —
Men Du, saameget er Dit,
Du Rige, ei sandt, Du kunde
Dog gjerne hjelpe ham lidt!

Faderkjærlighed.

“See! see! der er Storken paa grønne Bang;
“Velkommen, Herr Stork, tilbage!
“Kom nærmere kun og fortæl os engang:
“Hvor har Du gjort af Din Mage?”

“Min Mage, Herr Spørger, hun kommer nok,
“Dg det førend Døgnet ender,
“Hun skulde først sige Farvel til en Flok
“Af Børn og andre Frænder.”

“Dg er Du da selv reist den vide Vej
“Hen over Bjerg og Dale,
“Dg har, før Du spredte Din Vinge, ei
“Først faa’t Dine Børn i Tale?”

“At tale, min Ven, er ei Mandens Sag,
“Han elsker sit Barn i sin Tanke;
“Men fol paa mit Bryst, ikke sandt, dets Slag
“Fortælle, at det kan banke.”

Saa talede Storken og kneisede stolt,
Og sloi over Dal og Høie;
Mien Barnet studsed', og sagde koldt:
“Nei, hør kun hvor den kan steie!”

Til vor Herre om Vinteren.

Blomsten lukker sit Øie,
Sænkes taust i sin Grav; —
Herre Gud i det Høie,
Skjerm det Du holder af!

Herre, Haanden Du holde
Over Store og Smaae,
Da vil den lange, folde
Vinter nok hurtigt gaae.

Da skal Vinterens Moie
Bel vorde stakket nok,
Herre Gud i det Høie,
Skjerm Din fattige Flø!

Hinden.

„Moder, see dog bag Bussen
 „Løber den lette Hind,
 „See dog, hvordan den flyver
 „Snart ud og snart ind.“

„See dog, hvorledes den leger
 „Glad med de Roser smaae,
 „Hvor den hopper og springer
 „Snart saa og snart saa.“

„Moder, see dog bag Bussen
 „Løber den lette Hind;“ —
 „Barn, den saae jeg alt længe,
 „Det er Dit muntre Sind!“

Drømmen.

Paa Grønsværet sad jeg
Og slumrede ind,
De vistende Blade,
De ksjalte min Kind.

Da saae jeg i Drømme,
Bidunderligt nok,
De deiligste Engle,
En mageløs Flok.

De sang, saa det klang i
Det dybeste Bryst,
De spillede paa Harpe,
Saa det var en Lyst.

De dandsed omkring mig
Og sagde: "Kom med,
"Deroppe, der har vi
"Beredet Dig Sted.

"Deroppe der vorder
"Du Engel som vi,
"For hver Gang vi synge,
"Saa stemmer Du i."

Jeg vaagned af Drømmen; —
Men nu er det Nat,
Og jeg er saa svg., al,
Saa dødssvg., saa mat!

Solnedgang.

Solen gaaer saa deiligt ned
Bag den brune Hede,
Storken flagrer langveis fra
Hjemad til sin Nede;
I den lille Lyngtops Skjul
Synger der en eensom Fugl,
Synger nok saa deiligt

Hjemme bag det hoie Krat
Staaer min Faders Hytte,
Han, som boer i Himmelriig,
Maadigt den bestytte!
Maatte den i Dag og Aar
Staae som den iaften staaer,
Huse min Fader og Moder!

Onsket.

Over Mark og Enge
Nattens Tæppe laae,
Slumrende mit Die
Smukke Syner saae.

Jordens Smaae og Store
Verlede og gif,
Alle vare lige
Store for mit Blif.

Søde Frugter stilled
Skabningens Begjær; —
Himlens Engle fulgte
Kjærligt med Enhver. —

Natten gik tilende
Drommen var forbi,
Synerne dog fulgte
Mig paa Vei og Sti.

Folge Himlens Engle
Virkeligt min Fod,
Maatte de da lære
Mig at vorde god !

Alfredlille.

Alfredlille sad i Skoven
Med sit Hoved mod et Træ,
Alle Fugle sang foroven
I det skvægefulde Læ:
"Alfredlille, Du har Kummer,
"Vi vil dysse Dig i Slummer
"Alfredlille!"

"Alfredlille, Du har mistet
"Den, som var Dig ved sit Bryst,
"Men mod Smerten, Du har fristet
"Har vi Saarer, har vi Trost;
"Kom og bred kun Dine Vinger,
"Til det Fjerne vi Dig bringer,
"Alfredlille!"

Alfredlille sad og drømte
Som han aldrig drømte før,
Dg de gyldne Løkker strømte
Over Diet som et Slør;
Dg hans Dienlaag blev svære:
"Skal vi flyve nu, Du kjære
"Alfredlille? "

Alfredlille lukte Diet —
Alle Fugle sang paa Ny,
Alfredlille sloi fornøjet
Til sin Moder over Sky;
Men i Bust og Træ, fra Lovet,
Lod det inderligt bedrøvet.
"Alfredlille! "

Det eensomme Træ.

Seer Du hist det lille Træ
Nied de visne Grene,
Paa den hele, øde Mark
Staaer det der alene.

Hør, hvordan den hule Storm
Bruiser hen i Løvet,
See, hvordan det boier sig
Hjerteligt bedrøvet.

Sk, det er som Fattigbarn, —
Ly og Læ det fattes,
Alle Vinde storme om
Stedet, hvor det sattes.

Sommeraften.

Solen gaaer saa deiligt ned,
Mark og Enge dufte,
Og fra Havets gronne Bred
Svale Vinde lufte

Over Dalens Blomsterkrands
Lægger sig en Taage,
Net som over Diets Glands
Trætte Dienlaage.

Hist og her en enkelt Fugl
Slaaer endnu en Trille,
Flyver derpaa fra sit Skjul
Til sit Hjem, det stille.

Alnaturen gaaer til Ro,
Eget — ei folger efter;
Det er Hjertets fromme Tro,
Som faaer friske Kræfter.

Som udfolder Vingen frit,
Lost fra Dagens Færden,
Som gjor Haabet kjælt til sit
Om en bedre Verden.

Moder's Fødselsdag.

Min Søster og jeg vi flette en Krands
Af Rosenblade,
Den bringe vi Moder, det gjør os ret
Saa hjerteglade.

Hun pleier os kjærligt, hun bortrydder hvad
Os kunde trykke,
Hun vaager Natten med Dagen for
Vor Liv og Lykke.

Saa god! — Hun har til at sige Alt
En egen Maade,
Saa mild, om hun vil befale os
Hvad eller raade.

I morgen bliver hun tredive År;
Vor Herre give:
Hun altid maatte som nu med os
Forsøet blive!

Aftenbøn.

Lyset slukkes, Alt er stille,
Hør i Næade, Gud, den Lille!

Tak for Dagen, Tak for Livet,
Tak for Alt, hvad Du har givet!

Tak paa Faders, Moders Begne,
Ogsaa Tak paa mine egne!

Bogt os kjærligt fra det Høie,
Naar vi nu har lukt vort Die!

Giv os Styrke mens vi blunde,
At mod Dag vi vaagne sunde!

Gjør saa vore Sørger færre,
Tilgiv os! God Nat, vor Herre!

Morgenbøn.

Natten er svundet, Mørket er endt,
Herre min Gud, Du har Lyset tændt.

Alt hvad der lever og aander paa Jord,
Vaagner og læser sit Fadervor.

Haster til Arbeidet, tankende paa,
Dagen er fort og kan lidet forslaae.

Led mig da, Fader, paa Vei og paa Sti,
Staae til mit Arbeid mig troiligen bi!

Vogt den Umyndiges vakkende Fod,
Lær mig at vorde ret flittig og god!

Og bør saa over, om Alt er ei ret.
Kjære Vorherre, gjør Dagen let!

Rosentræet.

Min Søster har et Rosentræ
Med smukke Roser paa,
Hvor ofte har jeg ønsket at
Jeg kunde Træet faae.

Det holder sig bestandigt grønt,
Det skaffer os saa tidt,
Naar vinduet er lukket op
Smaafuglenes Visit.

Det dufter saa velsignet som
Det bedste Blomsterbed,
Det hvister tidt saa mange Ting,
Som ingen Andre veed.

Igaar, det blæste høstlig-koldt,
Og Alt var mørkt og bart,
Da tænkte jeg igjen: al, var
Det Dit, hvor det var rart.

Men saa faldt det mig ind paa My,
Det hjalp dog ikkun lidt,
Saa sad min Søster jo som jeg
Og ønskete det som sit!

Nytaarsdagen.

Hver Nytaarsdag, naar Solen doer i de sidste
Flammer,

Besøger os en Engel og dvæler i vort Kammer.

Og sætter sig fortroligt og kjærligt ved vor
Side,

Og hører til vor Glæde, og spørger hvad vi
lide.

Og beder os fortælle hvad Godt vi har ud-
rettet,

Hvor redebon, hvor raff, hvor stadigt, hvor
utrættet.

Og regner han da sammen en Mængde af det
Gode,

Saa smiler han forniet og er saa veltilmode.

Men er der intet Godt, han til Regningen kan
føie,

Saa gaaer han bort bedrøvet, med Taarer i
sit Øie.

Efteraar.

Løvet dækker Græsset til,
Nogen Sloven staaer,
Mattergalens Klokkespil
Endes for iaar;
Søen, der saa muntert flod,
Under Stormens Klang sin Død
Travl imøde gaaer.

Der er Sorg i Mark og Lund,
Bondens Born, de smaae,
De, som henad Aftenstund
Der hverandre saae,
Ingen af dem kommer meer;
Bag den trange Væg af Leer
De forkytte staae.

Nu er det den Aarstid da,
Rovet hver en Lyst,
Fattigfolk ei veed hvorfra
De skal hente Trost,
Da den hele Hær af Savn
Hugger som en grusom Ravn
Sonder deres Bryst.

Ja, nu er det Efteraar!
Herren mage det,
Saa den Tid, som forestaaer,
Dem maa vorde let!
Da skal, naar engang paa Ny
Fuglen stiger glad i Sky,
Vi ham takke ret!

Sølgekonen.

Kan Du see den gamle Mutter,
Hun med Klædet om sin Kind,
Som ved Generalens Hjørne
Sælger Jordbær paa en Vind.

Al, hvo skulde see paa hende,
Saadan som hun sidder der,
At hun, nogle Nar tilbage,
Kneiset har i Floiel og Fjer.

Ja, hvo skulde see paa hende,
At hun var en adlig Frue,
Der i hient Palais paa Torvet
Har beboet den smukke Stue.

Hendes Mand var svag og daarlig,
Sygdom endte snart hans Dage,
Bornene, de riigt opdragne,
Ogte hvad han lod tilbage.

Længe sad den stakkels Enke,
Sukkede i trange Kaar,
Fattigdom og andre Plager
Grebe om sig Aar for Aar.

Snart var der fun Get tilbage! —
Det er Enken, Du har seet.
Bornene — ih, see, der kjøre
De i deres Stadskareth.

Skibet i Storm.

Regnen synker, Stormen sloiter,
Strandens Maager vildsomt flye;
Havet koger, Bolger sprsiter
Skummet mod den høie Sky.

Uden Seil og uden Master,
Om dets Boug de stolte Rœer,
Tumles Skibet hen og haster
Billieløst mod fjerne Skjær.

Tæt ved Stavnens Bryst det solde
Staaer dets Fører ufor sagt,
Alle hans Matroser holde
Uafbrudt, aarvaagent Bagt.

Stakkels Folk, de vil desværre
Næppe naae det kjære Hjem! —
Lad os bede til vor Herre,
At han vil bevare dem.

Vindse.

Paa Mark og Enge Sølen stroede
I friske Stænk sin Morgenrosde.

Den lette Dug som Perler laae
Paa Vaarens første Blomst og Straa.

Fra Lundens Busk og Træer klang
Millioner Fugles Morgensang.

Et lille Lam fra Stien kom,
Og saae sig overrasket om.

„Hvi er dog Alt saa smukt i dag?
„Hvi lyder dobbelt Lærkens Slag?

„Hvi mon de første Blomster glindse? —
„O, lod det trindt, det er jo Vindse.“

Inul.

"Velkemmen Guds Engle, med Blomster i Haar,
"I komme jo pynted' som Engen i Baar.

"O siig, hvo har viist Eder Veien herhid
"Ad ujevne Stier ved Nattetid.

"Hvi komme I hid til den Fattiges Dør,
"Som Slud og som Storme besøgte kun før?

"Hvi komme I hid til den fattige Braa,
"Hvor der ei er Stol, I kan sidde paa?"

"Vi komme i Guds, den Almægtiges Navn,
"Vi komme til hver, som har Sorg og Savn.

"Vi komme saa langveis fra fjerne Kyss,
"Hvor Frelseren fødtes til Menneskets Trøst.

"Vi komme til dem, Guds Søn har kjær,
"Og bringe en glædelig Juul til Enhver!"

Mit Fædreland.

Jeg holder af mit Fædreland,
Det kan ei være andet,
Dets Skov og Søe, dets Dal og Strand,
De fængsle mig til Landet.

Og i Historien læser jeg
Saameget til dets Hre,
Saameget, der kan glæde mig,
Hvoraf jeg stolt kan være.

Og saa — saa er, det føler jeg,
Der Noget i det Hele,
Der uvillaarligt nærmer mig
Hver enkelt af dets Dele.

Og er endogsaa Alting smaat,
Hvad Kortet mig kan lære,
Man rummes jo dog der saa godt
Med alle sine Kjære.

Thi er mit lille Fædreland
I Hjertet fjært mig vordet,
Og naar jeg voxer op til Mand,
Saa vil jeg kæmpe for det!

Trolden.

Der var engang en hæslig Trold,
Saa stem som han var lang,
Han talte ingen Munterhed
Og ingen Spøg og Sang.

Og hvor han paa sin Vandring fandt
Et Huus, hvor der var Fred,
Der pønsede han hurtigt paa
At bringe det Fortred.

Og det var Gammel, det var Ung,
Enhver, som han sik fat,
Den piinste han fra Morgenstund
Indtil den mørke Nat

Saa kom han ogsaa seent engang,
Som Sølen just gik ned,
Hen til et lille, landligt Huus
Bred Søens stille Bred.

Og sem han treen i Stuen ind
Med al sin Gift, sit Had,
Han saae en lille femaars Dreng,
Der laae paa Knæ og bad.

Der folded sine Hænder smaae
Og bad sit Fadervor,
Som Moderen med Smil om Mund
Ham fjærligt læste for.

Og Trolden saae og hørte til,
Og glemte reent sin Harm,
Og folte der for første Gang
Hverdan hans Kind blev varm.

Og sank, han vidste knap det selv,
Paa Knæ ved Hyttens Dør; —
Fra den Tid af er han ei meer
En Trold som han var før!

De to Blade.

Førleden Morgen gik min Gang jeg i det Gronne,
Og dvælede der taus ved meget af det jÆfonne.

Da faldt mit Øje paa to sammenlyngte Blade,
Der eensomt paa en Øvist, fjernt fra de Andre
sade.

Det var som hvert et Pust, der ruskede i Lovet,
Indjog dem heftig Skræk og gjorde dem bedrøvet.

Saa frygtede de for, at næste Windpust vilde,
Hvad nu forenet var, grumt fra hinanden skille.

Det var et yndigt Syn, jeg veed kun eet dets
Mage:
Maar Sodskende staac Arm i Arm i Sorgens
Dage.

Solformørkelsen.

Solen er formørket,
Dagen er som Nat
Jeg gad vidst hvordan med
Blomsten det er fat.

Stakkels Blomst i Bedet,
Hvor den savne maa
Straalerne, der skinned
Varmt paa Blad og Straa. —

Moder er bedrøvet,
Hun er vred paa mig; —
Jeg gad vidst, om Blomsten
Har det ei som jeg?

Skytten og Ornen.

Over Skovens visne Løv
Ligger Sneens hvide Stov.

Bag det halv nedfaldne Skur
Staaer en Skytte taus paa Luur.

Rimen fra den svundne Nat
Ligger paa hans Vams og Hat.

Over Skovens aabne Ølet
Flyver Ornen stolt og let.

Kredser derpaa sagte, stum
Om det skovbekrandste Rum.

Skytten smiler, i en Fart
Ligger Bossen ved hans Bart.

"Holdt, Herr Jæger, tæm Dit Nod,
"Sæk Din Bosse, spar mit Blod."

"I det Træ, som støtter Dig
"Har jeg Børn, som savne mig.

"Har jeg Børn, som lide Nod,
"Hvis Dit Skud nu bli'er min Død."

Hurtigt ssifter Skytten Sind,
Bossen synker fra hans Kind.

"Er det Dine, disse Børn,
"Saa vær fri, Du rasse Drn.

"Skille Barn og Møder ad.

"Det kan aldrig gjøre glad.

"Flyv til Neden fjælt og frit

"Dette Træ skal være Dit."

Lygtemanden.

„Søster, tag dig dog iagt,
„Det er vistnok Lygtemanden,
„Ham, der staaer og holder Vagt
„Nede hist ved Moseranden.

„See kun, hvor det glimter der
„Af og til imellem Krybet;
„Søster, kommer Du for nær,
„Trækker han Dig ud i Dvbet..“

„Troer Du, lille Søster, o,
„Jeg er ingenlunde bange,
„Thi jeg har den faste Tro,
„At han ikke mig skal fange.

"Og desuden, Søster, kan
"Du vel Faders Ord erindre:
"Der er ingen Lygtemand
"Uden i vort eget Indre."

Englen.

Man siger, at Englen vaager
Bud Leiet, naar vi sover,
Og mildner alle Sorger
Og dækker Blomster over.

Forleden Morgen aabned
Jeg endnu sovnig Diet,
Og loftede mit Hoved
Lidt henad Siden hviet.

Da saae jeg foran Sengen,
Med smukke, hvide Vinger
En nydelig Guds Engel,
Der kyssed paa sin Finger.

Ieg kyssede til Gjengjeld —
Da vakte mig min Møder, —
Og da, da saae jeg tydeligt
Det var min egen Broder.

Det var min egen Broder,
Han, som igaar blev baaren
Bort af den sorte Bærer
Og lagt paa Kirkegaard'en.

Modersmaalet.

"Dit Modersmaal, mit Barn, er smukt,
"Saa smukt som intet andet,
"Det er en deilige, moden Frugt,
"Fremstukt i Fædrelandet.

"En Frugt af al den Blomsterflor,
"Som Barnehaanden sanker,
"Det er de første klare Ord
"For Barndomstidens Tanker."

Saa sagde mig min Lærer sidst,
Da Spreg han sammenligned;
Og han har Ret, thi det er vist
Det klinger saa velsignet.

Thi vil jeg lægge Kraefter til,
For rigtigt det at kjende;
Dg naar jeg bliver stor, saa vil
Jeg kæmpe med dets Fjende.
